A°. 1844. N°. 30.

VRIJDAG DEN 8sten MAART.

JE MAINTIENDRAI.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Officieel Gedeelte.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 4 Maart 1844.

(7946) Op heden is aanteekening gedaan van het voorgenomen vertrek uit deze Kolonie van LAMBERTUS DOMINICUS JOSEPHUS VAN BOMMEL en Echtgenoot.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

(7947) *SEQUESTERS* der natemeldene Plantaadjes bieden om *gereed geld* bij inschrijving te Koop aan:

Van Pl. *Libanon* 20 vaten SUIKER.
« « *Perou* 30 dito dito.

De inschrijvings-billetten worden ter Griffie van het Geregtshof aangenomen tot den 12den dezer maand, des morgens ten *half negen* ure, om alsdan ten overstaan van Heeren Gecommitteerden te worden geopend.

Het hoogste bod goedgekeurd zijnde, moet de Suiker *binnen veertien dagen* na de toewijzing, voor rekening en risico van den Kooper moeten worden afgehaald.

Paramaribo, den 2 *Maart* 1843.

In-Officieel Gedeelte.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

UITGEKLAARD.

Den 5den dezer, het Schip Harmonie, Kapt. C. A. Schönbeck, naar Amsterdam; lading: 352 vaten Suiker, 29 balen schoone en 1 baal vuile Katoen, 8 vaten en 6 kelders Arrowroet en 30 piës Letterhout.

BURGERLIJKE STAND.

Van den 1sten tot en met den 5den Maart 1844, zijn alhier in den Burgerlijken Stand ingeschreven, als:

OVERLEDEN: Den 1sten, Rudolf Jacques, zoon van Rosalina Jansie Duinoord, 2 jaren.—Idem, Cornelis Adriaan Comvalius, 55 jaren. Idem, Francina van Pacheco, 70 jaren.—Idem, Salomon Gomperts, 48 jaren.—Den 4den, Judith, dochter van Mathijs Hartog Pos en Rebecca Abraham van Coerland, 1 jaar, 3 maanden en 17 dagen.—Den 5den, Heinrich Christoph Ludwig Weinroth, Jager bij het bataillon Jagers No. 27, 40 jaren.

ADVERTISSEMENTEN.

(7948) Van de Plantaadje *Zeezigt* worden bij inschrijving te Koop aangeboden:

Dertig balen schoone ordinaire KATOEN,

waarvan het monster in 's Lands Waag te bezigtigen is.

De inschrijvings-billetten zullen ten Kantore van Heeren Gezworen Klerken tot Dingsdag, den 12den dezer, des morgens ten *tien* ure aangenomen- en het hoogste bod, mits goedgekeurd, geaccepteerd worden.

GEABSENTEERD:

De Negerin *Theresie*; aankomende GRACIA DE MEZA GEB. JESSURUN. (7984)
Paramaribo, den 8 *Maart* 1844.

RICHARD van Gloceester en zijne Neven.

(*Vervolg en slot van No. 29.*)

III.

Zoo hadden *Stanly* en *Hasting* de gehate familie der koningin van het staatsbewind verwijderd, doch zij wisten niet, dat zij in hunne plaats eenen man hadden geroepen, die hun veel verderfelijker was, en die nog voor hun, noch voor den koning, maar alleen voor zich zelven arbeidde. *Richard* kende de aanhankelijkheid van beide heeren aan hunnen vorst; hij hield zich overtuigd, dat hunne trouw evenmin voor belofte als bedreigingen zoude wijken; van daar dat hij hun verderf zwoer, voor dat zij in staat waren zijnen aanslag te gissen en er maatregelen tegen te nemen.

Reeds werden er toebereidselen tot de krooning gemaakt, de uitvoering echter moest hij beletten, maar dan moesten ook vooraf de hoofden van *Eduards* magtigste beschermers vallen.

Op den 13 Junij hield hij eene raadsvergadering in den Tower, waar hij den jonge vorst een verblijf had aangewezen. De protector verscheen in de zaal vrolijk en opgeruimd. Dit was men niet van hem gewoon, een weinig daarna verwijderde hij zich, en keerde met verwilderde blikken, met overhaasten tred terug, en vroeg zigtbaar ontroerd welke straf degenen verdienden, die zich tegen hem, den rijksbestuurder en oom des konings vergrepen. Lord *Hasting* nam het woord en zeide: » die van verraders," » regt zoo," hernam *Gloceester*, deze verraders zijn niemand anders dan de vrouw van mijn gestorvenen broeder en zijn' bezit, *Johanna Shore*, benevens hare medepligtige en eedgenooten! Ziet slechts hoe ze mij behekst hebben. Hij ontblootte zijn linker arm, die heel en al dor en verrimpeld scheen. De raad verbleekte van schrik, want het was iedereen bekend, dat de arm des hertogs nooit anders was geweest; zij zagen malkander met stomme vrees aan, tot dat de hertog dat angstig stilzwijgen af brak, door zich tot *Hastings* te wenden, en hem donderend toe te voegen: gij zelf zijt de vertrouwde van die *Shore*: maar bij St. Paulus, ik zal mij niet verder aan tafel zetten voor dat uw hoofd mij gebragt is. Hij sloeg als of hij werkelijk bezeten was, (en de satan heeft ook nooit een beter verblijf voor zich kunnen vinden) op de tafel, en op dit sein stoof een hoop gewapenden de raad in, om hun offer te treffen. Toevalliger wijze sloeg een met zijn heirbijl op lord *Stanly*, zonder hem echter doodelijk te wonden. De overigen sleurden *Hastings* met geweld weg, trokken hem bij de haren op een balk, en sloegen hem het hoofd af.

Na den middag verscheen er eene bekendmaking aan het volk, waarbij deze snelle regtsoefening door het gewigt der beschuldiging werd geregtvaardigd, als of *Hastings* in eene zamenzwering tegen den protector betrokken was. *Stanly* bleef met den aartsbisschop van Jork en de bisschop van Elij in gijzeling bij *Richard*. Gelijktijdig verscheen *Ratcliffe* te Pontefract en liet *Nivers* en *Gray* onthoofden.

IV.

Zoo waren de beschermers van *Eduard* uit den weg geruimd, en *Richard* was zijn doel nabij. Het leven van *Eduard* lag in zijne hand; alleen was hem nog, althans voor de toekomst het aanwezen van zijn broeder gevaarlijk, als die te eeniger tijd als pretendent hem zijn regt kon betwisten. De knaap was bij zijne moeder, en *Gloceester* besloot hem aan hare hoede te ontscheuren.

Hij begaf zich met een talrijke bende naar de Westminster-abdij, vast besloten om het heiligdom niet te ontzien, ingeval *Elisabeth* zich weigerachtig aanstelde. Hij zond haar een bode om het kind op te eischen onder voorwendsel van te adsisteren bij het krooningsfeest, maar *Elisabeth* was met die onderscheiding voor haren lieveling niet vereerd en sloeg de uitnoodiging af. Daarna zond *Richard* twee geestelijken tot haar, die haar dringend uitnoodigden aan het verlangen van den hertog te voldoen. Wat schoot haar over? zij had een voorgevoel van het verderf, dat hare kinderen werd toegedacht. Hoe zou zij arme, weerlooze, weduwe en beschermen tegen een onverlaat, die reeds de magtigste mannen van het rijk had doen vallen? zij onderwierp zich aan de treurige noodzakelijkheid en offerde haar kind op dat zij toch niet wist te redden. Met hartverscheurende rouw sloot zij haren *Richard* in de armen, zij gevoelde het aan haar hart, dat zij hem niet zou wederzien, en besproeide hem met hare tranen; zij wijdde hem er mede in tot zijnen dood.

Nu *Richard* zijne prooi was meester geworden, wand hij tijd deze te tasten. Het monster wilde nu het volk tot eenen stap dwingen, die hem van de blaam van overweldiging onthief. Hij wilde het daarheen leiden, dat de natie uit eigen wil de afstammelingen van *Eduard* verwierp en hem tot eenigen regtmatigen koning uitriep. Tot dit einde ontzag hij zich niet zijne ouders en zijnen broeder in hun graf met schande te overdekken. Hij beschuldigde namelijk zijne eigene moeder van overspel, en verklaarde openlijk dat zijne broeders, koning *Eduard* en de hertog van Clarence onechte kinderen waren, doch dat hij alleen de wettige zoon en erfgenaam van hertog *Richard* van Jork was. Dit schandaal verspreidde hij niet alleen in vertrouwelijke gesprekken, maar beval zelf Dr. *Shaw* een geestelijken, hetzelve opentlijk van den kansel te verkondigen, zijn eigentlijk oogmerk was, om door een theatrale coup den troon te beklimmen.

Op den 22 Junij predikte *Schaw* in de Pauluskerk, en verkondigde het evangelie der hel. Hij begon met de verregaande zedeloosheid van den vierden *Eduard* af te schilderen; tastte de wettigheid van zijn huwelijk met *Elis. Gray* aan, dewijl hij reeds met eene andere vrouw een geheim huwelijk had aangegaan, en besloot daaruit de onwettigheid van zijnen zoon, *Eduard V.* Vervolgens hield hij vol, dat de afgestorvene koning niet eens de zoon van hertog *Richard* geweest was; maar riep hij uit: » hier hebben wij het ware evenbeeld van den held, hij gelijkt in elken trek aan zijn vader," de rollen tusschen *Gloceester* en de prediker waren zoo verdeeld, dat de eerste onder het uitspreken dezer woorden in de kerk zou komen en alzoo de algemeene aandacht trekken, en de begroeting als wettigen vorst ontvangen; maar de spreker was te vroeg, en toen *Richard* verscheen was hij verpligt de dierbare tirade nog eens te herha-

len, en — de list mislukte. De gemeente die reeds den overweldiger verfoeide zweeg van verontwaardiging.

De protector was te verre gegaan om terug te treden, en dit lag ook niet in zijn karakter. Hij wierp den teerling. Zijn aanslag moest gelukken: hij bezat immers de magt, en de vrees was zijn bondgenoot. Hij deed op den 25 Junij door den Lordmajor de burgerij van Londen op het stadhuis te zamen komen, en gaf de leiding der zaak in handen van zijnen eersten vertrouweling den hertog *van Buckingham*. Deze deelde hier hetzelfde mede wat *Shaw* in de kerk had voorgedragen, en sloot met de vraag: of zij nu niet den hertog tot hunnen koning begeerden. Allen behielden een stilzwijgen ook nadat hij de vraag herhaald had, en niemand roerde zich, ofschoon de lordmajor door een beambte de zaak voor de derde maal deed herhalen.

» Hm! riep *Buckingham*, dit is eene wonderlijke halstarrigheid, zegt ten minste uw gevoelen mijne vrienden. Het geschiedt alleen uit goedheid jegens u, dat wij u vragen; want de lords en het gemeentehuis hebben voldoende magt om eenen koning te kiezen. Ik wenschte alleen van u uitdrukkelijk te hooren, of gij den hertog van *Gloucester* tot uwen heer wilt hebben al ofte niet." De doodelijke stilte werd alleen afgebroken door eenige huurlingen, die hunne mutzen in de hoogte wierpen en de kreet deed hooren: God behoedde koning *Richard!*

Buckingham hield den uitroep voor den uitgedrukten wil der vergadering, en begaf zich den volgenden dag met eenige baronnen naar den protector, en bood hem een adres aan, waarin hij verzocht werd den troon van Engeland, die hem én door volkskeuze toekwam, te bestijgen. *Gloucester* huichelde verrassing, stelde zich verlegen aan en verontrust. Hij betuigde plegtig, dat hij geene eerzucht genoeg had, om de koninklijke majesteit voor zich begeerlijk of aantrekkelijk te achten. Bovendien hij had zijnen neef lief, waarom zou hij de kroon niet voor hem bewaren. *Buckingham* bleef den huichelaar in de logen niets schuldig. Hij verzekerde *Richard* dat het Engelsche volk zich nimmer aan eenen bastaard zou onderwerpen. Nu kon de protector niet langer tegenstand bieden, hij zeide zich zijns ondanks aan de noodzakelijk en het uitgedrukt verlangen des volks te moeten onderwerpen, en hij werd gekroond als *Richard* de derde.

V.

Donkere wolken drukten op den Tower; maar de koninklijke knapen, die het slot bewoonden, hadden weinig voorgevoel van het onweder dat er uit zou losbarsten en hunne hoofden treffen. *Eduard* had zich hartelijk verheugd, toen zijn broeder bij hem kwam, en de dagen gingen heen onder kinderlijk spel, en 's avonds baden zij voor moeder. De slotvoogd Sir *Brakenbury* een edelman niet enkel van naam maar ook van hart gunde de ongelukkige kinderen die genoegens, welke hun toestand veroorloofde, althans hij verbitterde hun lot niet.

Maar waar zij waren, zij konden niet blijven bestaan naast den troon van *Richard*. Het oogenblik was gekomen om zich van hen te ontdoen. Kort na zijne inhuldiging in de koninklijke waardigheid, gaf hij *Brakenbury* in last de beide zonen zijns broeders heimelijk te laten verworgen. De brave slotvoogd wees dit van de hand; hij wilde zich niet laten gebruiken tot een moorde naar van twee onnoozele wichten, van welke er een de wettige doch onwettig verstootene koning van Engeland was. Hij deed *Richard* weten, dat de volvoering van dit bevel met zijne eer en de uitspraak van zijn geweten streed. *Richard* moest zich die weigering laten welgevallen, want hij zou zich bloot gegeven hebben aan openbaarmaking, indien hij den man er toe gedrongen had. Doch dewijl er meer dan te veel waren die zijne laaghartige ontwerpen ter dienst stonden, kwam zijne list hem wederom te stade.

Terwijl hij het rijk doortrok, om de hulde der steden en baronnen te ontvangen, zond hij zijnen stalmeester, Sir *Jacob Tyrrel* van Warwic naar den Tower met schriftelijken last aan *Brakenbury*, om aan hem gedurende 24 uren de sleutels van het slot over te geven.

Toen het nacht geworden was, sloop *Tyrrel* met *Forest*, een moordenaar van beroep, en *Dighton* zijnen stalknecht de slaapkamer binnen. De beide kinderen lagen in diepen slaap in elkanders armen. De beide booswichten naderden in stilte hunne sponde, *Tyrrel* bleef aan de deur wachten, en zij vermoorden de ongelukkigen onder bedden en kussens. Toen de moord voltooid was, vertoonden zij de lijken aan hunnen aanvoerder, en maakten een gat aan den voet van den trap, wierpen er hunne slagtoffers in, en een hoop steenen daarboven.

Zoo triomfeerde *Richard*, maar zijne misdaad bleef niet ongewroken. *Buckingham* stierf op een schavot. *Richard* verloor zijn eenigsten zoon, den eenigen, aan wien zijn hart gehecht was, en twee jaren daarna kwam de hertog *van Richmond* op het tooneel als een wrekende engel, en ontnam *Richard* én kroon én leven.

Een paar Vertellingen aan Zee.

Het Gezelschap.

Een klein gezelschap was in de bovenzaal van het schoone badhuis aan de haven te Boulogne-sur-mer verzameld.

» Hebt gij in Duitschland ook zulk slecht weder? zeide Mis Wren, die bij mij aan het venster trad: reeds drie dagen niets dan storm en regen! De zee schuimt, en de arme kleine Liane schijnt sidderende in haar groen vreedzaam dalbed te willen te rug keeren. Maar waarom zoo stil?"

Ik wees op de woeste zee voor ons, wier golven zich door den storm hemelhoog verhieven, en op eene schuit, die door de branding en den vallenden avond de kust trachtte te bereiken.

» Een landmensch, zeide een jong zeeofficier, haar neef, mij met zijne schalkachtige bruine oogen toelagchende: is zeer verbaasd over dezen miniatuur storm, en weet niet, dat de zee nu hare popjes slechts dansen laat."

» Fraaije popjes, Eduard! zeide de tante: maar zie toch de schuit — zij is verdwenen — neen, daar danst zij op de spits der golven! De onverschrokken man, die op het dek heen en weder gaat."

» Hij nam den verrekijker: » een franschman aan het roer — ô, o, kameraad, loef, loef? niet afdrijven! God dem — —"

Houd op, Eduard, al te welsprekend! mijne ooren springen! Mijn hemel, de schuit!"

Eene vreesselijke golf spoelde over het dek van de schuit; eene tweede scheen haar verzwolgen te hebben. Zij werkte zich echter weder naar boven en de moedige man op het dek ging nog als te voren op en neder.

» Nu heeft de schuit gewonnen spel, merkte Eduard aan: De kerel op het dek bevalt mij niet slecht; zorgeloos, als mijn kapitein Galway."

» Ach, dat kleine verhaal is niet kwaad, Eduard! zeide de tante: de heeren hebben het nog niet gehoord en ik hoor het gaarne nogmaals. Maar geen zeelatijn, als ik u verzoeken mag, en geene afgebrokene zinnen — het eerste versta ik niet en het tweede ruikt naar teer. Daar komt ook de thee — laat ons om de tafel plaats nemen."

» Heerlijk, uitmuntend! riep een levendig jongman, Graham genaamd, die zich wegens een in Drury-Lane-Theater verongelukt treurspel en wegens eene verongelukte minnarij, met eene schoone tooneelspeelster van gezegd Theater in Boulogne zeer goed wist te troosten. » Dus geschiedenissen, verhalen! het weder is juist zoo, als men het in de romans afschildert, wanneer eenige menschen zich tot verhalen nederzetten. De wind huilt buiten — de regen klettert tegen de glazen — de thee dampt — de kolen gloeijen aangenaam in den haard en wij zijn geheel oor.

» Ei, zeide de goede, vrolijk Mis Wren: dan moet er eerst eene schildering van de aanwezige personen voorafgaan. Hier heeft jonge zeebeer! regt op gezeten, de armen niet zoo slap, als hadden zij den ganschen dag aan het touwwerk gehangen. Zoo. [illegible] luister. Aan de linkerzijde van Mis Wren zit een jonge deugniet, groot, rank, [illegible] van de slechtste houding! groote [illegible] oogen, grieksche neus, eenigzins te groot mond, daarom neemt hij denzelven ook tijd te vol; pikzwart haar, dat hij uit [illegible] kele ijdelheid veel te lang doet groeijen zeer belangrijk, als hij zeegeschiedenissen verhaalt, of in den kring zijner betere broeders is, en hoogst lomp, als hij zich op den vasten wal, en in gezelschap van de elegante wereld bevindt; wild, [illegible] aangebonden, tot een tweegevecht even bereid als tot een drinkgelag; het hoofd vol slechte streken en op de lippen steeds een dozijn vloeken. — overigens mijn [illegible] liefde neef."

» Hartelijk dank, lieve tante, voor [illegible] vriendelijke afbeelding! ik ben tot wederdienst gereed. Aan de regterzijde van het beschrevene zeebeersche monster, zit [illegible] Wren; eene dame in hare beste jaren eenigzins over . . . . .

» Spreek het vrij uit, kind! ik maak geen geheim van, dat ik de vijftig jaren reeds achter den rug heb."

» Eenigzins over de vijftig jaren, omdat gij het zoo beveelt, klein en fraai van stalte, misschien iets te dik, een schoon voorhoofd, het blaauwe oog geheel gevoel, neus en mond voorbeelden van zuivere schoonheid, de blonde lokken—"

» Zijn valsch."—

» Vrouwen mode, tantelief, vrouwen mode! dit witte mutsje met de kanten [illegible] weinig *sentimenteel* over het gezigt getrokken en het roode lint liefelijk om de volle kin spelende, even als aan een afgetakeld schip de roerpen los aan de [illegible] hangt. Altijd [illegible] heid echter, wanneer zij geesten- en spookgeschiedenissen opdisschen kan, of als hare tong in den kring van goedaardige vrienden dinnen voor top en takel drijft; vlug, levendig en scherp van stof, eene vriendin van al het geestrijke, waarom zij ook altijd eene goede hoeveelheid arak in de thee of rum in de koffij doet — voor het overige mijne geliefde, aangebedene tante."

(*Het vervolg hierna.*)

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Het Schip Triton, Kapt. J. J. Kiers. — Adres bij J. Gisius.

Het Schip West-Indiën Kapt. T. D. Lieven. — Adres bij Gebroeders Reijns.

Het Schip Eensgezindheid, Kapt. C. Meijer. Adres bij Gebrs. Reijns.

Het Schip Noord-Holland, Kapt. H. Ruijl. — Adres bij Gebrs. Reijns.

Het Schip Anna Elisabeth, Kapt. K. B. Weerd. — Adres bij Gebrs. Reijns.

Het Schip Susanna Maria, Kapt. E. Meijer. Adres bij L. D. J. van Bommel.

Het Schip Egmond, Kapt. G. W. Kernkamp. Adres bij L. D. J. van Bommel.

Het Schip van Spijk, Kapt. D. Visser. Adres bij H. Degenhard.

Het Schip de Goede Vrede, Kapt. C. Zaal. Adres bij H. Degenhard.

Het Schip Cornelis Dasse Victor, Kapt. A. Bergman. — Adres bij H. Degenhard.

Het Schip 't Vertrouwen, Kapt. R. S. Pinksterboer. — Adres bij J. M. Samson.

Het Schip Maria Elisabeth, Kapt. H. Wriborg. — Adres bij C. Leijsner.

Het Schip de Stad Zwolle, Kapt. S. Parma. — Adres bij Leijsner en Scheffer.

NAAR ROTTERDAM.

Het Schip Agenoria, Kapt. W. van Koff. — Adres bij Leijsner en Scheffer.

Het Schip Apollo, Kapt. D. J. Mik. — Adres bij Salomon van Praag.

Te Paramaribo, *bij* J. J. ENGELBRECHT.